

GRANOLLERS

COMUNIDAD CRISTIANA

SEMANARIO PARROQUIAL
AÑO XXI - NUMERO 562
5 DE NOVIEMBRE DE 1961

Editorial

Los ochenta años del Papa

Las campanas de la Basílica de San Pedro voltarán con más fuerza el próximo cuatro de noviembre, anunciando jubilosamente los ochenta años del Papa Juan XXIII y el tercer aniversario de su coronación.

El Papa alcanza los ochenta años con un espíritu joven y emprendedor que no se cansa al paso de los años y las dificultades. Es una sorpresa más de la juventud de la Iglesia a quien la juzga como a otra sociedad humana sin la asistencia especial de Dios.

Este espíritu joven del Papa no nos permite hacer recuento de las obras de su Pontificado como si se tratase de una obra concluida. Sabemos que Juan XXIII mira hacia delante con confianza y salen de sus manos cada día nuevos proyectos que buscan la adaptación y mejora de las instituciones, las leyes y la vida de la Iglesia. Y a nosotros nos alegra ver que el Papa Roncalli elegido a sus 77 años nos resulta un Papa joven en nuestro mundo de hoy...

Por tanto nuestra felicitación al Papa debe ser también joven y optimista. Nos uniremos a El - con nuestra oración, con nuestra colaboración, para participar de su bella esperanza: la unión de los cristianos, la mejora de las instituciones, y sobre todo un nuevo florecer de la vida de Cristo en sus cristianos mirando con enorme confianza hacia el futuro...

diàleg amb el lector

Una caminada

Has sentit alguna vegada parlar de UNA CAMINADA PAX CHRISTI? Segurament que sí però al menys jo, mai fins fa pocs dies, no havia tingut la oportunitat de conèixer quelcom d'aquest moviment. És una experiència interessant.

El dia 24 del mes passat tingué lloc, entre Cardedeu i Llerona, passant per l'església de Marata, una «ruta» (com diuen ells). Vàrem passar-hi unes hores i, francament, una ruta de PAX CHRISTI és alligadora.

Els 135 «excursionistes», organitzats en grups, emprengueren el camí tranquil·lament, parlant d'un tema ben orientat, «El proper concili». La caminada pren possiblement un aire semblant al de Crist i els seus deixebles per terres de Palesti-

na. Crist es movia entre nosaltres, ja que estàvem reunits en nom seu. Vàrem parlar i sobretot vàrem escoltar (és difícil aprendre a escoltar) i d'aquesta manera vàrem fer amics en nom del Senyor. Ara l'esperit de PAX CHRISTI, la seva llavor ja està escampada i nosaltres hem de procurar només que la terra estigui abonada. S

en este número:

Cultos - Domund - Espiritualitat:
Día dels morts - La actualitat té un nom: Culte a la personalitat - Cada setmana un llibre - Guia de Revistes - Juventud de A. C. - Pulso de la Ciudad - Té la paraula el lector - Deportes - El cine en nuestra ciudad - Ens cal... - Notes d'art.

Hoy, día 5 de Noviembre

80 Aniversario y III de la Coronación de S. S. Juan XXIII

Día del Papa

En el Templo Arciprestal: a las 9'30 Misa Parroquial y Solemne Tedeum.

En la Casa de Cultura S. Francisco: a las 12, disertación del Rvdo. Dr. D. Ramón Cunil sobre «El Pontificado de Juan XXIII»

CULTOS

Parroquia de San Esteban

MOVIMIENTO PARROQUIAL

Horario de Cultos

A partir del 1.º de noviembre, y a título provisional la misa parroquial que venía celebrándose a las 9 se trasladada a las 9:30 y queda suprimida la misa de 10. Por lo tanto el horario de misas será el siguiente: 7, 8, 9:30, 11, 12, 13 y vespertina a las 8:30. El Sr. Deán-Arcipreste agradecerá a los feligreses le informen debidamente si han advertido en este cambio de horario serios inconvenientes.

Colectas y Donativos

Pro Reconstrucción Templo (día 1 noviembre 1 238'50)

DOMUND: Instituto 401'20

Otros Colegios 612'20

Catecismo

Hoy domingo a las 4 clase de Catecismo. A las 5 sesión cinematográfica.

NOVENARIO DE LAS ALMAS. Continúa todos los días a las 7:45 de la tarde. A las 8:30 misa con sermón.

Sección Litúrgica y oraciones

El próximo viernes día 9 a las 5 de la tarde las Madres Católicas tendrán su conferencia en la Sala Parroquial.

Parroquia de Nuestra Señora de Fátima

Horario de Misas. Los días Fesivos. a las 8, 10:30 y 1 Los días laborales, a las 8 de la mañana.

Sto. Rosario. los días fesivos a las 5 de la tarde Los sábados, a las 8 de la tarde.

Catecismo. En el barrio «Xarlet» a las 11:30 de la mañana y en la Parroquia, a las 3:30 de la tarde.

Confesiones. Desde media hora antes de cada misa y durante las mismas y también las vigiliass de fiesta de 7 a 9 de la tarde

Reuniones. Para las jóvenes. los sábados a las 8 45

Para los jóvenes, los domingos al salir de la segunda misa.

Para los Aspirantes. a las 9:30 de la mañana de los domingos.

Para las Aspirantes, los domingos a las 11:30.

Colecta del Domund Durante las misas, se colectó 850 ptas.

Donativos para la iglesia. Anónimo. 25 ptas. L. S. 1.000 ptas Familia P. 100 ptas.

Tu respuesta... Sí!

Durante esta semana las familias de la Parroquia recibirán un pequeño impreso de manos de un vecino. Deben ver en él una cordial invitación de toda la Parroquia de Ntra. Sra. de Fátima a contribuir con esfuerzo a edificar el Templo efectuando una suscripción

—Dentro de ocho días el vecino que ha entregado este impreso pasará de nuevo para recoger la posible suscripción.

—Si puedes poco, haz poco; si puedes mucho, haz mucho; pero hazlo con amor y libremente. Nadie te obliga, solamente debe obligarte tu amor a Dios y a la Virgen.

—Si prefieres hacerlo anónimamente puedes anotar solamente la dirección.

Bautismos

Ana Mª Reyes Lozano; Liliana Mª Martínez Santos; Mª Mercedes Moyano Collado; Ramón Vilarrasa Comas; Montserrat Medina Moles; Luis Bellavista Matías.

Matrimonios

Pedro Castaño Domene con Mª Dolores Martínez López; José Luis Sola Ruiz con Rosa Rovira Freixa.

Defunciones

Mercedes Oliveras Martí (todos los sacramentos); Miguel López Peña (todos los sacramentos); Francisco Martínez García (Extremaunción); Catalina Orriols Palós.

Proclamas Matrimoniales

Joaquín Demal Pla y Palmira Alvarez Lafuente; Juan Requena Muñoz y María Carrillo Fernández

Parroquia de Nuestra Señora de Fátima

Proclamas matrimoniales

Juan García Sánchez con María Vázquez Chacón, Mariano Lucas Módenes con Aurelia Rodríguez Blanco Manuel Mancera Muñoz Concepción Romero Moreno.

DERBI

65 c. c.

¡Rápido y estable!

Alfonso IV, 61 - GRANOLLERS - Tl 300

más comodidad para usted...

Lavadoras a BOMBO Con Rotación dos Direcciones

Ropa más limpia... superior DEMOSTRACIONES:

a toda otra forma de lavado HOGAR LUZ C. Clavé, 47 Granollers

Domund

Con motivo del día del Domund, el movimiento infantil de A. C. de nuestra parroquia organizó diversas actividades.

Colaboraron en la recogida de sellos, plata, limosnas, dibujos, artículos literarios, las siguientes escuelas: Escuelas Pías, H.H. Carmelitas, Colegio Brau, Parvulario Solans, Grupo Liberación, Pereantón (sec. niñas), Ntra. Sra. Fátima, Jardín infancia, Educator, San Antonio, «Niño Jesús», Preparatorio Colegio Oficial, Escuela Parroquial.

Durante el Festival-Domund se recogió gran cantidad de sellos y plata. Las limosnas de nuestros pequeños ascendió a 612'40 pts.

Para el concurso ARTISTICO-LITERARIO se presentaron 128 dibujos, de los cuales merecen destacarse los de los alumnos siguientes: Concepción Sanglas, 13 años (Jardín Infancia). Antonio Martínez, 12 años (Escuela Parroquial) María Isabel Candela, 10 años (Colegio Brau). Jaime Andradas, 9 años (Prep. colegio Oficial). Carmen Bermúdez, 7 años (Grupo Liberación). María Causa, 6 años (Col. Brau). Antonio Casasas, 5 años (Niño Jesús).

De los 28 artículos misionales: Nuria Flaqué, 13 años (Jardín Infancia). M^o Luisa Amat, 12 años (San Antonio). Eulalia Codina, 11 años (Educator). Paquita Sala, 9 años (Liberación). Jaime Pujal, 7 años (Jardín Infancia).

Todos recibirán un premio-recuerdo. Felicitamos a los alumnos seleccionados y agradecemos la colaboración entusiasta de los citados centros de enseñanza, a esta actividad formativa en bien de nuestros escolares.

Café-Restaurante

Salamero

Centro Católico - Tel. 701

Meriendas	Helados
Refrescos	Batidos
Desayunos	Polos

Café de calidad - Licores de marca
Alquiler de toda clase de servicio para Banquetes y Fiestas Familiares

Espiritualitat

Dia dels morts

Totes les coses humanes i mundanes tenen dues cares, o, més ben dit, poden ser mirades de dues maneres. La riquesa té misèries, i molt grans; la glòria, humiliacions, i la fortalesa, flaqueses. La mort ha uns fa paor, a altres enveja, a alguns els té indiferents, i als electes els excita noble desig.

El gust estètic de molt moderns, pervertir, extraviat per falses idees, pinta la mort mirant solament sa part animal; és, de consegüent, per ells l'acte final de nostra existència mundana un acte fastigós i repugnant: la corrupció de la matèria. la terra que es torna terra, els cucs apoderat-se de son menjar exquisit. La poesia dels tals si són capaços de poesia, res troba en l'escena última del drama de la vida; cau el teló i sos ulls carnals, d'una torpesa irracional, res veuen més enllà. I no obstant, el sentiment universal de la humanitat, la naturalesa humana, quan no li manquen son discórrer i sentit propis,

quan la supèrbia no l'encega i anima litzza, revesteix la mort de gran solemnitat i l'alça fins a la sublimitat. Un bell morir tota una vida honora, s'és escrit; i, en efecte, els homes més exigents perdonen a son proïsme tota una vida criminal, quan aquesta acaba amb un acte de generós heroisme. Un acte bo, heroic, en el terme de la vida, redimeix tota una vida dolenta.

Qual serà, doncs, aquest misteri de la mort? Perquè comparant matemàticament, filosòficament, equest acte darrer de l'home amb els que el precediren emanats de la virtut, no s'hi troba cap excel·lència superior, ni distinció entre ells, baix el punt de vista de la moralitat. Però l'instint humà, l'enteniment racional, endevinen aquest misteri i creuen que la mort, darrer acte de la vida mundana, és el primer d'una vida extramundana, i que el qui en sa última hora pren un bon camí, arribarà a bon terme.

L'actualitat té un nom: Culte a la personalitat

El XXII Congrés del Partit Comunista de la Unió Soviètica ha quedat clausurat després d'atacs de gran virulència contra els membres del partit que s'oposen a la política de Krushev, els quals han estat anomenats els «anti-partit» i lligats a la memòria de Stalin. El culte a la personalitat s'havia ja condemnat en el congrés anterior, quan semblava que es volia substituir definitivament la direcció única i omnipotent per una direcció col·legiada. Després Krushev anà imposant el seu poder i l'assumpte semblava liquidat. Pel que ara s'ha vist, Krushev continuava tenint enemics poderosos, als quals ha volgut desacreditar unint-los al record de Stalin, a l'ensem que reprenia els seus atacs al culte a la personalitat. Els cronistes diuen que, fins i tot, a Moscú, per primera vegada des del poder absolut de Stalin, el poble parla de política. No obstant, segons sembla, només parla de la política de Stalin.

Krushev condemna el poder indiscutible i absolut d'un sol home, que disposava lliurement de vides i hisendes; però imposa el poder indiscutible i absolut, també, d'un grup sotmés a les seves ordres. Un grup que identifica amb el partit, perquè, havent designat ell els homes que havien d'ocupar els càrrecs, controla el partit. A tots aquells que difereixen de la seva opinió els dedica els insults més grossos. Fins ara, però, no ha arribat, a eliminar-los físicament. No hi ha dubte de que hem guanyat alguna cosa.

Potser en el fons els problemes de la convivència social són qüestió de «culte». Es a dir, de deixar de donar culte a moltes bestieses —la personalitat, el partit, la consigna política, el poder, el diner, etc. per a donar-ne solament a Aquell, a qui els homes deuen de debó homenatge d'amor i acatament. I per extensió, podriem, també, donar culte no a la personalitat del dictador de torn, sinó a la persona humana sense exclusions de cap mena, ja que fóu per, a tots els homes que Déu acceptà el sacrifici de Crist.

Creure en Jesucrist

Joseph Thomas, autor d'aquest volum (n.º 9 de la col·lecció «Espiritualitat», de l'Editorial Estela), en una breu nota liminar que l'encapçala, ens diu: «A qui s'adrecen aquestes pàgines? A creients, sens dubte. Als qui ho són. Als qui ho foren. Als qui, en secret, pot ser temen de veure apagar-se en ells una llàntia que, abans, cremava i feia llum».

Es tracta, doncs, d'un llibre que estudia i analitza la virtut de la fe. Consta de sis capítols. El primer porta per títol «La fe té una història». L'autor es pregunta, en primer lloc, si som creients i què espera l'Església dels seus laics. I la resposta no pot ser més clara: el deure de l'apostolat, tota vegada que ningú no està dispensat de testimoniar la seva fe. I afegeix que viure com a cristià vol dir ésser present i actiu en tots els sectors i camps: familiar, educatiu, cívic, social, econòmic, polític, cultural i internacional. Dins d'aquest primer capítol tracta de com parlar de la fe, de la creixença i crisis de la fe, i ens recorda, una vegada més, que la fe no és una herència familiar, sinó un do gratuït de Déu, que ens dona una visió molt ampla de les coses, i que passa per diferents i apassionants etapes.

Les primeres d'aquestes etapes, o sigui, la infància, són estudiades al segon capítol. L'autor ens diu que la creixença en la fe no s'acaba mai i que no s'ha de caure sobretot en l'infantilisme religiós que redueix la Providència a un sistema d'assegurances a tot risc. I estudia, fil per randa, totes les reaccions de l'infant davant del problema de la fe, verge i inèdit per a ell.

La tercera part és dedicada a l'adolescència, època que tothom és unànimement a reconèixer com la més decisiva en la història religiosa de l'home, perquè gairebé sempre és marcada per una greu crisi, i, al mateix temps, per

un egocentrisme que pot obrir la porta a tots els egoïsmes. Igualment són estudiats tots els estadis que atravesava l'adolescent en aquest camí que el mena a la possessió o al bandejament definitius de la fe

Després, parla de la joventut, que no és altra cosa que la liquidació de l'adolescència. La crisi religiosa d'aquesta etapa, segons l'autor, és menys brutal, menys conscient que no pas la sofrida abans. Però, afegeix, és també menys ajudada. S'experimenta un sentiment de desorientació i de malestar. I és que hi ha massa coses a fer. Manca temps per a les puntualitzacions necessàries. Cal, doncs, refer el camí, per tal d'arribar a la plena maduresa. *Perquè conèixer Crist no és pas, com pensava l'infant, recordar-se de la seva història, ni descobrir el seu rostre, com creia l'adolescent. Conèixer Crist és entrar en el seu misteri*

Els dos darrers capítols els dedica a l'edat adulta. Primer parla de les descobertes d'aquesta edat; després, de la seva maduresa. Comença per dir-nos que l'home adult ja no viu a l'interior d'ell mateix sinó que la seva vida és creadora de formes i que només val per la seva fecunditat. I analitza els problemes del treball, de l'amor humà i del combat de la fe. Diu: La fe de l'adult no és un estat estable, sinó un acte que s'ha de renovar sense parar: l'acte mateix de la conversió, perquè no n'hi ha prou de voler Crist, d'adherir-se a Ell. Cal voler com Crist, tenir per a totes les coses la mateixa mirada i el mateix judici. Ara bé, sovintament l'adult, a la lògica de l'Evangeli, oposa la lògica del seny. A les Benaurances del Sermó de la Muntanya, oposa les seves contra-benaurances, perquè, segons ell, tot va contra les evidències espontànies, contra les aspiracions naturals de l'home.

L'autor ve a dir-nos, doncs, que la fe implica un fort combat que ens ha

de dur al descobriment de l'exigència d'aquest do misericordiós de Crist, que per a cada un de nosaltres és la resposta personal a la pregunta que el mateix Crist va fer un dia a una dona plorosa i desolada, per tal de bandejar lluny d'ella la inquietud i la tristesa: *Jo sóc la Resurrecció i la Vida... Ho creus, això?»* (Joan, 11, 25-26)

Ho creiem, veritablement, tots nosaltres? Podem respondre, sincerament, en forma afirmativa?

M.

Fitxa del llibre. CREURE EN JESUCRIST. Joseph Thomas. Traducció del francès per Joan Ruiz Colonja. Editorial Estela, S.A. (Barcelona). Volum n.º 9 de la col·lecció «Espiritualitat» 1.ª edició, octubre 1961. 134 pàgines. 50 pessetes.

Guia de revistes

«ORBIS CATHOLICUS»

(octubre, 1961)

Revista mensual, amb articles de doctrina —diem-ho així, per a entendre'ns— notes completes de problemes actuals i secció de llibres. Una molt bona revista per a mantenir el necessari contacte amb les idees i els fets del nostre temps.

En el número que assenyallem ara, els articles doctrinals són: *La Encíclica «Mater et Magistra»*, per Casimir Martí; *El seglar en la Iglesia*, per A. Sustar i *Ambiente y libertad*, per Bernhard Häring. Tost tres interessantsíssims. Els autors ja són una garantia. El lector coneixerà, possiblement, sobretot, Mn. Martí, sacerdot barceloní que ha vingut en més d'una ocasió a casa nostra i B. Häring, autor de «La ley de Cristo».

Les notes —completes, insistim, com sempre en aquesta revista— són: *La intelectualidad católica en la nueva Europa; El nuevo consejo de la iglesia evangélica alemana i La situación en la república dominicana*. Clou el número *Hacia una fundamentación filosófica de la moral*, article en el qual Montserrat Kirchner analitza el primer volum de la «Philosophie morale», del gran filòsof Jacques Maritain.

Notes

Més teologia. La setmana passada es parlava, en aquestes pàgines, d'un curs de teologia per a seglars. Ara, acaba de publicar-se, en la col·lecció «Cristianismo y Hombre actual», d'Editorial Guadarrama, una TEOLOGIA PARA UNIVERSITARIOS de la qual és autor Mn. Miguel Benzo Mestre. També està ja anunciat el tercer volum de ESCRITOS DE TEOLOGIA, del gran teòleg alemany Karl Rahner qui, precisament, donà unes conferències a Barcelona la setmana passada

Presència. Han sortit els dos primers volums dels quaderns PRESENCIA, en castellà, que publica l'editorial Nova Terra. Són: VOCACION MISIONERA DE LA IGLESIA, de Fernando Urbina, i LA REVISION DE VIDA SEGUN EL EVANGELIO, del P. Sain-Gaudens. Volums petits —unes 30 pàgines—, de poc preu, destinats a recollir experiències, testimonis, estudis sobre l'evangelització del món obrer per tal d'oferir un bon instrument de treball als militants obrers cristians.

Periodismo, apostolado indispensable

(Un discurso de Juan XXIII)

Que los católicos participen. Vuestra tarea —nunca estaréis suficientemente convencidos— es un apostolado indispensable. Es importante que católicos competentes participen en esta tarea de informar. La postura es grave en efecto, pues se trata del indudable poder de informar la opinión pública, cuya influencia es tan grande sobre la marcha de los acontecimientos. Pues ¿cómo los lectores pueden juzgar los hechos que se les cuentan, no siendo que se apoyen en el relato que se les presenta, y muchas veces en la interpretación que se les ha dado, la cual, por ella misma, pide aprobación o despierta reserva? ¿Cómo podrán conocer los hechos que se les han ocultado o que se les han relatado insuficientemente?

Informar: ¿sobre qué?, ¿como?. Informar ampliamente sobre todos los sectores, económico, político, social, cultural de la actividad nacional e internacional, sin despreciar las noticias locales, siempre tan interesantes por ser las más próximas a la vida de cada uno. Pero, también formar informando, según la jerarquía de valores que vosotros sabéis respetar, dando el sitio que conviene a los diferentes hechos en relación con los sucesos importantes de la comunidad humana y cristiana. Ser, finalmente, testigos activos de la vida de la Iglesia, siendo el reflejo de su vitalidad y el eco de las directrices pontificias y episcopales, completando de esta manera las informaciones muchas veces parciales y superficiales de la prensa de información.

Una nota en una sinfonía. Es bien legítimo, ciertamente, e indispensable también, que en el seno de la prensa católica cada publicación conserve sus caracteres propios y guarde sus orientaciones particulares, aportando, así, su nota original en esta gran sinfonía. También es conveniente que cada uno respete la opinión del otro, en la medida que ésta, también, esté acorde con el pensamiento de la Iglesia. Es necesario, ante todo, que todos sepan tener siempre presente el constante interés por el bien común de la sociedad humana y cristiana.

(21 de octubre 1961).

les petites choses

Una bandera, a Amsterdam

En dos punts, de molta circulació, d'Amsterdam, hi ha una bandera. De tant en tant, aquestes banderes baixen i queden a mitja asta. Es senyal de dol. Vol dir que, a la ciutat, hi ha hagut una víctima d'accident de circulació. La caiguda de les banderes és un testimoni, un recordatori, un crit silenciós a la reflexió, a la prudència i, per a aquells que ho vulguin, a la pregària. Aquestes banderes d'Amsterdam recorden a tots que cada dia, que cada hora, és dia i hora de morts. Que la mort és present i activa a la ciutat. Però, també, que és una mort que, entre tots, podria fer-se menys present i menys activa.

On portem els nens?

A Granollers ens manca un lloc, a l'aire lliure, on els nens puguin jugar. La plaça de la Muntanya (com li costa, al bo de Mn. Cinto, malgrat la placa, malgrat el monumentet, d'arribar-se'n a apropiarl) és, potser l'únic lloc una mica adient. Però els nens només poden jugar amb les pedres —i amb les plantes si els grans no vigilen—. Al parc —quin nom més fort per a tan poqueta cosa— hi ha gronxadors i sorra, però també hi ha pols, i el mercat de bestiar ben aprop... Ens cal, doncs, en nom dels petits, demanar-nos a nosaltres mateixos, a la ciutat, un pensament per a ells i algunes realitzacions. P. TIT.

Vamos hacia la V Semana...

Nuestras semanas de juventud han tomado ya cartas de ciudadanía.

La amistad, la cultura, el hogar, el trabajo, son problemas serios y profundos que los jóvenes y las muchachas nos hemos ido planteando en voz alta, con valentía y generosidad, a través de unas campañas y de unas semanas de juventud que han servido de punto de partida para ir desarrollando un temario preparado a consciencia y rico en acción apostólica y desembocando, por último, en las magníficas Jornadas Comarcales y Diocesana, exponente inequívoco de una juventud inquieta y ansiosa, capaz de grandes ideales de amor, de verdad, de justicia y de felicidad.

Ahora vamos hacia la V SEMANA DE JUVENTUD.

El tema es apasionante: LAS DIVERSIONES. No se puede negar que la civilización moderna está marcada por las diversiones hasta tal punto que los sociólogos dicen que estamos en la «civilización de las diversiones». Las diversiones tienen en la vida del hombre un lugar y una función indiscutible si quedan centradas al servicio del desarrollo de la persona humana. Pero es evidente que muchas veces «se subordinan al incendio de las malas pasiones y a la codicia de la sórdida ganancia» (Divini Illius Magistri, Pío XI), ahogan los más nobles valores del espíritu y contribuyen no poco a ese proceso de masificación que inició el tecnicismo «al quitar al hombre su rostro y su nombre» (Pío XII).

¿Estamos preparados los cristianos del siglo XX a vivir en esta «civilización de las diversiones»?

Vale, pues, la pena que este año centremos nuestra V Semana de Juventud cara estos problemas y los iluminemos con la luz de la razón y de la fe.

Flores, camino del cementerio

Miércoles, día de Todos los Santos. La peregrinación tradicional al cementerio llenó la jornada de muchos granollerenses y de más de un forastero que, por antigua residencia, tiene familiares que aquí quedaron enterrados. Por la carretera de Cardedeu —tan desangelada después de la tala de árboles— o por el sendero que, por la «Font Verda» sube hacia la colina, las hileras de ida y vuelta fueron cumpliendo el rito tradicional. Nuestra «ciudad de los muertos» se llenó, como cada año, de vida, y su aspecto externo, también como cada año, se vió alegrado por la presencia de las flores y la limpieza general. A las flores —así queremos creerlo— acompañó la oración. Tal vez no tantas oraciones como flores. Pero, de todos modos, cristiano es pensar en aquellos que, terminado su paso por la tierra, han abierto nuevos ojos cara al gran misterio. Ahora, pasado el día, el cementerio ha vuelto a su tranquilidad, a su normalidad diríamos. Las flores, aquellas flores del día de Todos los Santos, se habrán vuelto mustias ya. Si la oración, si el recuerdo cristiano por los muertos ha permanecido, bien podremos pensar con tranquilidad en aquellas flores que ya han perdido todo encanto.

El Sagrado Corazon, entronizado en las Escuelas Pías

El pasado domingo, con asistencia de las autoridades locales y la presencia del M. R. P. Llenas, ex Provincial de la Escuela Pía, se celebraron diversos actos con motivo de ser entronizado el Sagrado Corazón. El M. R. P. Llenas celebró la Misa y bendijo la nueva imagen. El Sr. Alcalde de la ciudad leyó el acto de consagración. El P. Rector y la Junta de antiguos alumnos presidieron, juntamente con las autoridades, los actos. Seguidamente, se procedió a la bendición de las nuevas aulas.

Exposiciones

V. Casals Grau inauguró, el pasado

día 2 su exposición de pinturas en la Sala «Alcón», de Madrid. La exposición permanecerá abierta hasta el día 13 de noviembre. Algunas de las obras presentadas fueron vistas ya por el público granollerense con motivo de la última exposición celebrada por Casals en la Sala de Actos de la Caja de Ahorros Provincial. En esta misma Sala granollerense expone actualmente sus obras M. Tort Masgrau. Esta exposición se cerrará el próximo día 15.

Atención a un cambio de horario

Como ya indicábamos en la página de «Cultos», la semana pasada, ha habido una pequeña variación en el horario de Misas de la Iglesia Parroquial. No habrá Misa ni a las 9 ni a las 10, por cuanto a las nueve y media de la mañana será celebrada la Misa Parroquial. El cambio obedece, fundamentalmente, a la razón de ofrecer una mayor facilidad para la asistencia a la Misa Parroquial.

Catecismo Parroquial

Con motivo de la Festividad de San Carlos Borromeo. Patrón de la Cofradía de la Doctrina cristiana, los catequistas de nuestra ciudad asistieron a la misa que se celebró con tal motivo en nuestra Iglesia parroquial a las 8:30 de la noche en la que nuestro Párroco les dirigió la palabra. Seguidamente tuvo lugar la tradicional «castanyada» en el Local catequístico de la casa parroquial.

Onomástica

Desde estas líneas felicitamos al Sr. Font Llopart, alcalde de nuestra ciudad, con motivo de su onomástica. Roguemos a Dios le bendiga en su misión ciudadana.

Té la palabra el lector

Sr. Director de «Granollers, Comunidad Cristiana»:

Crec que val la pena de donar un cop d'ull al panorama (trist panorama, per cert) que presenten les activitats granollerines. La nostra ciutat, enlloc d'anar endavant, va enrera. S'admet, fins a cert punt, que els ciutadans es neguitegin pels equips de

primera divisió i per les quinielles. Les coses culturals, en canvi, no mereixen la deguda atenció. Amb lògica, sembla que la **Comissió de Cultura de l'Ajuntament** hauria de ser el portaveu d'aquesta mena de projectes. Però no és així. Potser amb la consignació tan migrada que hi té al Pressupost municipal, poca cosa pot fer.

El **Patronat de Fires i Festes**, pel que sembla, només té un sol objectiu: l'Ascensió. I val més no «meneallo». **L'Associació Cultural** (perduda la seva època d'or), des del gener al juliol d'enguany, ens ha ofert nou actes. I no ha donat més senyals de vida. De **l'Orquestra de Cambra**, recordem un concert al «Casino-Club de Ritme», i un altre —amb invitació— per les Fires de l'Ascensió. Confiam, almenys, amb quatre audicions a l'any. Cal destacar, dins l'aspecte musical, el concert que féu la Banda Municipal de Barcelona, per l'Ascensió. agrupació que no fou presentada amb els honors que mereixia.

Festa Major: tres representacions teatrals, «Don Manolito», «El fiscal Requesens» i «Alcoba nupcial». Si més no, hi hagué una mica de varietat. **Agrupació teatral «Foyer»**: una sola actuació el 10 de juny: «Els condemnats». Sabem que assaja actualment «Primera representació», de Joan Oliver. Veurem si durarà gaire l'eufòria. **«Els Quadres escènics de Rdió Joventut i d'Educación y Descanso»**, sembla que hagin exhaurit l'entusiasme.

El Museu de Granollers també ha perdut la continuïtat en la celebració d'exposicions pictòriques, que tant ens satisfieia de visitar. El **Premio de Pintura Granollers**, perfecte. No hi ha res a dir, com tampoc del certamen que organitza la C. N. S. Les «**Converses granollerines**», que es celebraven al local de F. E. T., s'han esvaït. El **Centre d'Estudis** navega en un mar de desorientacions: no hi ha l'afany dels primers temps. Es veu que els «savis» escassegen... **Cinema**: pel·lícules dolentes, però els locals s'omplen. Que durin, doncs, les reformes del Coliseum!.. Val la pena de continuar aquesta relació?

Déu vulgui que, en aquests dos mesos que falten per a finir l'any, es reviscolin les activitats culturals a casa nostra, perquè el panorama actual, tan migrat com dèiem, no pot pas ser més desencoratjador.

Moltes gràcies.

Spectator.

Rifa benéfica de Cáritas

Granollerense ayuda a Cáritas interparroquial, durante este mes de noviembre, comprando boletos para la Rifa benéfica que Cáritas Diocesana ha organizado. Más de 50 premios por valor de 500.000 ptas.

Tienes una oportunidad de hacer limosna comprando boletos.

Pide boletos en los establecimientos donde te provees de alimentos y en el Despacho parroquial.

deportes

BALONMANO

B.M. Granollers 20 - Barcelona 13

En la primera parte el Granollers, se impuso netamente ya desde el principio logrando un resultado de 12-6, que refleja muy bien el desarrollo de esta primera fase, pues así, doblemente mejor jugó el Granollers respecto al Barcelona. En efecto, se impuso con una calidad, una coordinación en los pases, una técnica en la jugada y con mo-

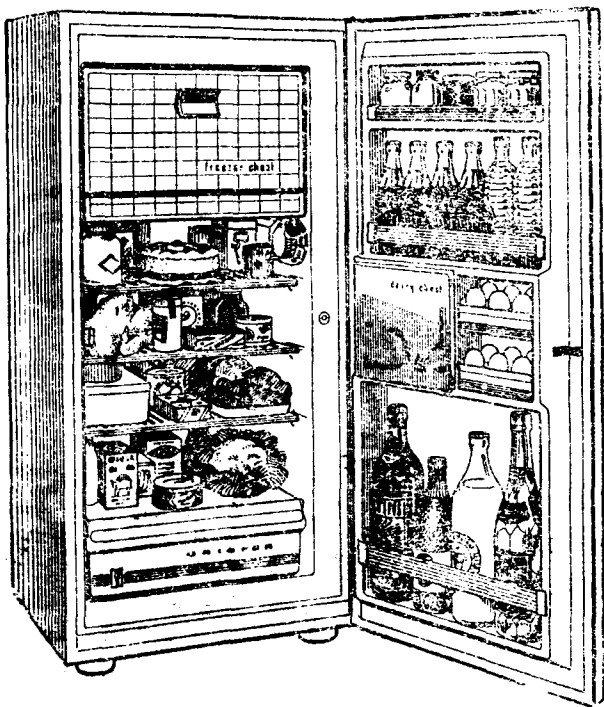
mentos de gran exhibición de juego que se hace acreedores de sinceros elogios. Si bien en la segunda parte su juego no fue tan soberbio como la primera, no dejaron de dominar, aventajando al conjunto barcelonés, con un 20-13 con que terminó el encuentro.

El Barcelona jugó bastante bien pero no hasta el punto de llamarle «de la máxima» a un encuentro de esta categoría. Por parte del Granollers, lo mejor Pregona, que ha recobrado ya la batuta de verdadero director de orquesta, y lo peor Muntaner por su oscura y demasiado discreta actuación.

Para el próximo domingo esperamos ofrecer a nuestros lectores, un interesante mano a mano con los dos victoreados jugadores en punta, de nuestro equipo, Muntaner y Viaña, para observar cómo está su forma, su entusiasmo y sus ánimos ante el partido que tendrán que disputar el próximo día 11, valedero para los Campeonatos de Europa.

JUAN ILLA

KELVINATOR

En todas las temporadas

Los frigoríficos americanos de fama mundial

Se imponen por su calidad

Modelo
SQUARE-LINE 205 litros

P. V. P. 17.900

Distribuidor Comarcal

S. RIERA

A. Clavé, 8 y 16

Consulte nuestra modalidad de pagos fraccionados

el cine en nuestra ciudad

LA EVASION (2) Jackues Becker (Astoria) Es un film fuera de lo normal. La fuga de cinco presos de «La Santé» está relatada con toda meticulosidad cinematográfica. Los ruidos, las voces, los silencios, acompañan de forma perfecta unas imágenes perfectas. La ambientación es correctísima y detrás de cada preso se adivina un hombre. Es interesante la idea que tienen estos reclusos de la lealtad. La evasión es una película que vale la pena ver.

LA NOCHE ES MI ENEMIGA (2) Anthony Asquith (Mundial). La noche es mi enemiga es un film medio psicológico, medio policíaco, cuya intriga mantiene el interés del público. Está muy bien realizado y sólo resulta floja la interpretación del personaje central, a causa de las dificultades que presenta. Lo demás de la cinta, correcto.

NO OS COMAIS LAS MARGARITAS (3) Charles Walters (Astoria) Comedia americana bastante floja. El tema quiere ser la crítica de la crítica teatral americana. Tiene también un poco de comedia musical y otro poco de sentimentalismo. Resulta de cara al público normal, un buen complemento para «La Evasión».

EL OCASO DE UNA RAZA (2) Joe Kane (Canigó). «Oeste» sacado de una novela de Zane Grey. Presenta la casi exterminación de los indios navajos por los blancos. Bien interpretada y realizada, pero nada más.

FURIA EN EL VALLE (2) George Murs-hall (Principal). Oeste. Reboños de ovejas y luchas con los vaqueros. Puñetazos y tiros. Todo ello agitado adecuadamente y teñido de un tono humorístico. Se pasa agradablemente.

DINASTIA DEL PETROLEO (2) Rulph Thomas (Canigó). Mal film sacado de una buena novela de aventuras. Demasiado pueril esta rivalidad entre dos hombres en la lucha por el petróleo. Falta humanidad, aunque el film esté bien realizado con buen color y montaje e interpretación aceptables.

EL CONDE MAX (3) Giorgio Bianchi (Mundial). Comedia que satiriza al mundo falso i frívolo de la aristocracia. Interpretación y dirección sin importancia.

Semana próxima

POR PRIMERA VEZ (2)
MUERTE AL AMANECER (2)
BAJO DIEZ BANDERAS (2)
EL CERRO DE LOS LOCOS (2)

PHILIPS

DISTRIBUIDOR OFICIAL:

Martín Font

Generalísimo, 9

GRANOLLERS

Granollers - 7

Ens cal...

- ▶ Passar d'una religió viscuda passivament a una religió volguda.
- ▶ D'una religió viscuda de manera individualista, en la qual l'home es creu sol davant Déu, a una religió viscuda en comunitat.
- ▶ D'una religió de comentaris (llibres piadosos) a una religió en contacte amb les fonts d'aigua viva, amb les fonts de la paraula de Déu, en relació directa amb la Bíblia i la Litúrgia.
- ▶ D'una religió per procuradoria, que descarrega les nostres responsabilitats en mans d'un altre (la nostra dona, el nostre vicari), a una religió de responsabilitats, la qual, sense menysprear el consell, no s'hi abriga com en un refugi, sinó que afronta el món
- ▶ D'una religió de pura adhesió al pensament cristià (com si el cristianisme fos un sistema filosòfic), a una religió de relacions personals amb Jesucrist.
- ▶ D'una religió de cristiandat temporal, que busca l'aliança amb el poder, inquieta, com un partit polític, d'instal·lació terrenal, a una religió d'Església, de poble de Déu «de totes races i de totes llengües».
- ▶ D'una religió d'evasió a una religió de solidaritat parroquial i diocesana.
- ▶ D'una religió d'especialitats (que creu en aquest o aquell «truco» com a susceptible d'assegurar ell sol la vida cristiana), a una religió que assumeixi tots els valors del cristianisme.
- ▶ D'una religió només moralitzant, que confon la vida cristiana amb les lleis de la beneficència, a una religió del primat de la fe, de l'esperança i de la caritat.

Traduït de

«L'APPEL DE LA VIE NOUVELLE»

cristià i món modern

El diàleg entre el cristià i el món modern ha fracassat (han pogut dir). Això és veritat per un cert nombre de cristians. Però no estic segur que aquests mateixos cristians haguessin establert un diàleg millor amb un món una mica menys «modern», si haguessin viscut en un altre segle. Hi ha hagut, i hi haurà sempre, homes que, o bé per inèrcia o bé per esperit d'oposició, viuen al marge del món que els envolta. Quant a nosaltres, hem de retre homenatge a tots els cristians que, a més de preocupar-se de no rompre el contacte amb el món modern, volen viure en aquest món, i amb aquest món assumir-ne els problemes, les angoixes, per tal de donar a cada instant una resposta cristiana, o almenys per tal d'indicar la direcció d'una solució salvadora. ¿Són una minoria, aquesta classe de cristians? Potser sí. Però això és suficient per a justificar gran esperances.

R. Sugranyes de Franch.

MOTORISTAS - DEPORTISTAS

LLEGA EL OTOÑO

¡Prevénganse!

Chaquetas - Chaquetones - Cazadoras

Todo en piel de la mejor calidad

Trajes de agua - Impermeables

Guantes y manoplas de piel

Gorros lana gran colorido

Parabrisas moto y scooters

Carenados paraviento

Gafas todos modelos

SASTRE

Granollers

La mejor calidad

al mínimo precio

8 - Granollers

notes d'art

El nostre altar del Sagrat Cor. Hi hem pensat, ara, una mica de retruc. Efectivament, a León acaba d'inaugurar-se la capella de «Nuestra Señora del Camino», les escultures de la qual, de gran magnitud, especialment a la façana, són obra de Josep M.ª Subirachs. N'hem vist fotografies i ens hem adonat que es tracta d'una cosa excepcional. No fa gaire, també, poguérem veure un Sant Cristòfol, també de Subirachs, encàrrec d'una companyia de transports. L'ocasió d'ésser-hi present l'escultor ens permeté de tenir informació directa de com, a León, la gent ha reaccionat davant les modernes escultures que omplen l'església. Reacció, per cert, ben natural: una primera impressió de desconcert, després, després de la paulatina assimilació, una acceptació total. La gent del lloc, avui — i no fa pas gaire que l'escultora forta, punyent de Subirachs era present entre ells — són els guies entusiastes d'aquells qui visiten el santuari. Tot això, com dèiem, ens ha fet pensar en el nostre altar del Sagrat Cor. Un projecte — potser no ben bé projecte encara, sinó més aviat unes línies d'esbós — havia estat fet per a la realització d'aquest altar. Subirachs i Antoni Cumella havien de ser-ne els realitzadors. Però la cosa no passà d'aquell intent primer, d'aquell esbós inicial. Només pensem, amb una certa enveja en aquells que, a León, a ple camp, han sabut arrisca-se, trencar motlles, confiar l'església a artistes de debò. Ells tenen, ara, una obra que, entre altres coses, serà una fita de l'art del nostre temps.

Picasso, vuitanta anys. Tot el món — o, gairebé tot el món — celebrà, o es recordà que Picasso havia fet vuitanta anys. Picasso representa massa per a l'art del nostre temps per a deixar passar el fet sense aquesta nota de recordatori.

V.

CARBÓ

Clavé, 36
Telf.: 423
Granollers

SUPLEMENTO DE LA HOJA DIOCESANA

Con Censura Eclesiástica

Depósito legal: B. 15969-1960

GRÁFICAS PADRE KOLBE